

Клод Лъогран

По мярка

Преди всичко трябва да призная, че стана по моя вина. Децата не трябва да се бият, дори ако са непоносими същества като Дженифър! Впрочем аз я шляпнах само три-четири пъти...

Разбира се, всеки психолог ще каже, че не съм бил прав и дори не е трябвало да си давам вид, че искам да я накажа. Но дори най-флегматичният и най-търпеливият възпитател, ако беше на моето място, също би я нашляпал, и то два пъти по-силно. Може ли човек да допусне, че пет и половина годишна сополанка, та дори това да е собствената му дъщеря, ще подстриже като пудел котката – гордостта на семейството, и при това със самобръсначка, струваща двадесет и два долара?

Днешният ден щеше да завърши благополучно, ако жена ми не ми беше оставила Дженифър за целия следобед, а я бе взела със себе си на гости.

Ако я бе...

Кога най-после тази крастава птица ще престане да цвърчи!

Но по-добре е да започна от самото начало: от момента, в който дяволът ме накара да се напъхам в тези глупави изследвания за въздействието на радиацията върху човешкия организъм. Това се случи преди седем години. Ние с Джина току-що се бяхме оженили. Разбира се, можехме да живеем и от заплатата на един младши лейтенант, но тогава младата ми жена трябваше сама да си шие и да си купува шапките от гарнизонните магазинчета. А Джина веднага заяви, че шие ужасно, а що се отнася до шапките...

Изобщо, когато започнаха да набират доброволци, предплащайки за риска и обещавайки безплатна квартира плюс застраховка като на военнослужещ от граничните зони, аз бях един от първите, които клъвнаха тази примамка. Джина беше възхитена, аз също, още повече че цялата работа се състоеше в това да поседиш няколко минути в креслото, за да получаваш своята, всеки път все по-голяма доза радиация, а след това, прелиствайки списанията, да се търкаляш по цял ден върху блестяща хромирана маса, докато дузина чудаци, сериозни като будистки монаси, нещо измерваха и пишеха...

Неприятностите започнаха, след като им заявих, че Джина чака дете. Те заподскачаха като танцуващи дервиши, започнаха да вдигат ръце към небето и да проклинат съдбата си. А Старецът повече от час ме плашеше, че моите гени са могли да претърпят изменения, говори ми за някакви си хромозоми, мутации и за още бог знае какво.

Проклятие!... Не трябваше да отстъпвам. Това канарче е съвсем непоносимо, но Дженифър го обича повече от всичко на света...

Когато стана дума за детето, ги пратих по дяволите. Чувствах се напълно здрав, законът не ни забраняваше да имаме деца, дори в договора не се споменаваше за това.

Обаче през последните месеци от бременността на Джина от време на време ме обхващаше страх – страхотен баща щях да бъда, ако ми се родеше чудовище!...

Ама какви физиономии направиха всички тези бонзи, когато в определения ден се появи на бял свят ревящата с пълно гърло Дженифър. Тя беше с великолепно здраве и тежеше цели три килограма и половина. Бе най-хубавото новородено бебе на годината.

Дженифър и досега е най-красивото момиченце в окръга. Радиацията не ѝ оказа никакво въздействие...

Кога ще престанеш да цвърчиш, дяволско създание...

...Във всеки случай никакво видимо въздействие... Честно казано, всичко вървеше по мед и масло, докато дъщеря ми не навърши три години. По-точно ние нищо не забелязвахме до момента, в който детското ѝ кресло започна да ѝ става прекалено тясно... Извинете, трябваше да ѝ стане!... На вас, разбира се, ви е ясно, че ние започнахме да подозираме нещо нередно и след два месеца забелязахме, че креслото расте заедно с нея.

Като направихме това откритие, ние с Джина разбрахме, че приближава катастрофа. След два месеца тайни наблюдения ние установихме, че Дженифър може да намалява или увеличава размерите на предметите. И намери обяснение за нейното лошо храносмилане в малкото парченце шоколад, пирожката или няколкото вишнички, които това мъничко чудовище – как ми се обърна езикът да кажа това – отнасяше в своята стая.

Кога ли ще млъкне това канарче?...

А скоро разбрахме и по какъв начин го прави. Веднъж в неделя заведох Дженифър в зоологическата градина. В автобуса срещу нас седеше малчуган с красиво червено топче в ръка. Погледът на Дженифър замря и топчето започна да се раздува... Когато диаметърът му достигна половин метър, то се пръсна, като изплаши, доставяйки огромна радост на дъщеря ми, няколко души. И така, достатъчно бе тя внимателно да погледне някакъв предмет...

Първата ни реакция бе да разкажем всичко на ръководителя на Проекта. Ние имахме дете, което притежаваше необикновени качества, истински мутант, който...

Но това означаваше край на опитите, край на застраховките, край

на всичко останало. И си замълчахме... Но положението се усложняваше...

Още утре ще извия врата на тази птица!...

А отгоре на всичко и тази история с камиончето на млекаря... Всички в окръга се чудеха кой успя да хвърли око на тази браква. Но ние с Джина знаехме. Колата е къщи, в апартамента ни, на втория етаж, в кашончето с играчки. И дължината му сега е едва единадесет сантиметра. А пък когато Дженифър заяви как страшно ѝ се иска да има една такава червеничка количка със стълбичка отгоре и сирена, ние, без да се замислим нито за секунда, ѝ купихме най-хубавия модел пожарна кола с фарове, които светят, и сгъваема стълба.

Да, положението ми е кошмарно! Дано Джина се върне по-скоро. Вече цял час седя в клетката и това дяволско канарче се бои от мене все по-малко и по-малко...

КРАЙ

© Клод Лъогран
© 1990 Мария Вандусиел, превод от френски

Claude Legrand
Sur mesures

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/132>]